El record perdurable de Joaquim Robert

La Selva | 01/07/2017 | 15:39

El fotoperiodista de Blanes, col·laborador de Girona Notícies durant anys, va morir l'1 de juliol de 2013

Ja fa quatre anys que els actes i esdeveniments de Blanes tenen un buit irreparable. Aquest és el període de temps que porta el municipi selvatà sense el fotoperiodista Joaquim Robert, un dels grans retratistes de la vida blanenca, però també de la bucòlica Costa Brava.

Robert va arribar al món l'any 1936, fill d'una família benestant que es dedicava al comerç. La seva inquietud per la imatge va ser matinera, tal com demostra un interès incipient per la fotografia i el cinema, aficions que més tard va compartir amb la ràdio i el seu distintiu propi, EA3AKW, on hi passava llargues hores.

De caràcter emprenedor, el selvatà va ser un dels fundadors de l'Associació Fotogràfica i Cinematogràfica (AFIC) durant els anys 60, el que va esdevenir l'inici d'una trajectòria que es va farcir de col·laboracions amb una gran munió de mitjans nacionals i internacionals: des de l'agència EFE o l'extint Los Sitios, l'actual Diari de Girona, fins a La Vanguardia, el Noticiero Universal o l'edició de la Costa Brava del diari francès L'Independent. Aquest llarg recorregut es va complementar, als darrers anys, amb precises col·laboracions al digital Girona Notícies.

Un itinerari laboral com el seu no podia quedar en el calaix més recòndit. És per això que el mateix Robert va donar el seu fons documental, format per unes 5.000 imatges, a l'Arxiu de Blanes. Precisament amb una part d'aquest material l'Arxiu Municipal li va dedicar, l'any 2004, una exposició batejada amb el nom de 'Fotoperiodisme i Societat a la Costa Brava. El Blanes de Joaquim Robert (1960-1975)', una mostra que es va reforçar amb una projecció audiovisual en la qual es podien veure pel·lícules realitzades pel mateix Joaquim, uns films que lluïen tant històries de ficció com d'època.

Amb la càmera "amunt i avall"

Resulta molt complicat que els records de les persones en relació a algú que ja no hi és coincideixin amb la concreció amb què ho fan les opinions sobre Robert. Però és així, tots els seus pròxims comparteixen una imatge concisa al seu cap: la del protagonista de qui parlem passejant amunt i avall de Blanes i rodalies amb la seva càmera fotogràfica penjada al coll, a punt per retratar.

Així ho destaca la seva filla, Fina Robert, que recorda el pare com algú amb un caràcter ferm i "molt amic dels seus amics". "Era una persona que estava a tot arreu prenent imatges, un home molt entregat en la seva faceta de fotògraf", explica la Fina, qui també rememora que sovint arribava tard als àpats familiars pel seu afany per cobrir els actes i les activitats que succeïen a la ciutat. "La fotografia no només era una gran afició, sinó que també era una prioritat", detalla entre somriures.

Amb la mateixa imatge el recorda la seva dona, la Finita Valent. "Moltes de les seves fotografies es troben a les habitacions de casa, a cada moment sembla que estigui aquí però no és així, aquesta és la pena més gran que tinc", comenta la seva esposa abans d'accentuar la forta lleialtat que el seu marit tenia amb les amistats que l'envoltaven.

Per la seva banda, el responsable de Protecció Civil de Blanes, Josep Lluís Pouy, explica que el caràcter genuí d'en Quim, com així l'anomena ell, "el fa estar molt present" entre la societat blanenca. "Ja fossin esdeveniments, actes de celebració o fins i tot emergències, sempre el trobàvem allà al mig amb la seva càmera fent fotografies, unes imatges que després et feia arribar", diu Pouy, qui també defineix el vincle especial que l'unia amb el senyor Robert: "Jo vaig ser músic durant quinze anys a la Banda i Cobla del Col·legi Santa Maria, on vaig compartir escenari amb un fill d'en Quim que havia estat la trompeta d'aquest grup i que malauradament va morir. Recordo moltes estades amb ell, com per exemple a les Falles de València, on ja destacava com una ànima d'aquelles que sempre ho donava tot".

La passió per la vela

El mateix Pouy parla dels "petits records" que la figura de Robert ha anat deixant com a dolç llegat. Un dels quals és el que fa referència a una de les seves grans passions, la vela, àmbit en el qual va excel·lir com a jutge de regates al Club de Vela Blanes durant dues dècades.

En aquest sector també va ser un personatge influent. Així ho detalla en Xavi Manrersa, amic del protagonista i propietari del Tall, una botiga de botigues selectes de la localitat selvatana, qui apunta que va ser en Joaquim qui el va introduir en aquesta disciplina. "Sempre em deia que portés els meus fills al club i al final, després de molt insistir, li vaig fer cas i va agafar molta estima als nens, els feia fotos quan entrenaven des del balcó de casa", explica Manresa, qui també defineix, amb una anècdota, el caràcter agraït de Robert: "Quan a mi em van fer comodoro, per ell va ser una il·lusió molt gran, perquè quan vaig començar no sabia ni que era una vela i va ser ell qui em va ensenyar a ser navegant".

Manresa no va ser l'únic que va aprendre a navegar a través de les indicacions d'en Quim. Aquest també va ser el cas del secretari del Club de Vela de Blanes, José Luis Yubero, qui parla del fotoperiodista com "un segon pare". "Era una persona amb un caràcter molt fort, però també era molt divertit i tenia moltes ganes d'ensenyar, sempre volia estar al peu del canó i tenir-ho tot controlat perquè no fallés res", diu.

La ràdio, l'altra gran afició

Personatge polifacètic i de tarannà inquiet, Robert també va professar durant la seva vida un gran amor cap al món radiofònic. Tant és així que va ser un dels creadors de l'Associació de Radioafeccionats de Blanes, entitat en la qual en va ser un dels seus membres més destacats durant un quart de segle. El seu bagatge amb les ones radiofòniques el va portar fins i tot a exercir de corresponsal local a Ràdio Miramar de Barcelona.

Autor: J.N/ GN

https://gironanoticies.com/noticia/46139-el-record-perdurable-de-joaquim-robert.htm